

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

فایل نوشتاری دوره آموزش امر به معروف و نهی از منکر

دوره آموزشی "فقط های رایج"

مدرس: استاد علی تقوی

آسیب شناسی اشتباهات متداول اساتید و سخنرانان در تدریس و تبلیغ فریضه امر به معروف

جلسه بیست و دوم

یکی دیگر از اشتباهات متداول در تدریس امر به معروف و نهی از منکر که کم دقتی
بهش میشه بحث **حریم خصوصی** و بحث **تَجَسُّس** هست.

متأسفانه می بینیم خیلی از مبلغین بزرگوار می فرمایند که:

آقا منزل حریم خصوصیت!

خودرو حریم خصوصیت!

تجسس در کار مردم نباید کرد، نباید تذکر داد!

ببینید آن چه که نظر قانون اساسی مملکت و نظر مراجع معظم تقلید هست،
معصیتی که به جز فاعلش حتی یک نفر دیگه در جریان او قرار بگیره،
این دیگه تجسسی نیست، یعنی آن چیز که عیان است چه حاجت به بیان است.
این دیگه معصیت علنیست.

خودرو عزیزان حریم خصوصیت برای **ورود** من و شما،
حق نداریم به خودروی دیگری سوار شیم بدون اذن او،
اما برای **نگاه**، آنچه که در ملاء عام است، در منظر و مرئای دیگران هست،
مراجع معظم تقلید می فرمایند،

قانون اساسی هم قانون حمایت از آمران به معروف می فرماید:

آنچه که علنی بدون تجسسی دیده میشود، اینجا حریم عمومیتست.

لذا خودروی شما برای ورود من حریم خصوصی تونه، حق ورود ندارم.

اما وقتی علنی دیده میشه، برای دیدن و برای نگاه، این حریم عمومیتست.

لذا همه باید در خودرو حجابشونو رعایت کنند، روزه خوری علنی نکنن،

این نیست که بگیم چون حریم خصوصیت ما حق تذکر نداریم.

منزل هم همین طوره، بعضیا میگن چاردیواری اختیاری،

ما هر گناهی میخوایم انجام میدیم،

دقت بفرمایید در خلوت خودش میخواد معصیت انجام بده،

چون ما مطلع نمیشیم نهی از منکر اونجا واجب نمیشه،

اما اگر شما مهمان هستید جایی و معصیتی صورت می گیره اینجا دیگه نمی تونه بگه

چار دیواری اختیاری.

اینجا مراجع معظم تقلید طبق فتاوا، استفتائات، می فرمایند شما اونجا حضور دارید،

این معصیت دیگه مثل معصیت علنیست، این طور نیست که بگه حریم خصوصی منه،

خب ما هم اونجا مهمانیم یا شما منزل ما مهمانید،

جایی که دیدید کسی حضور دارد ولو ۱ نفر، ۵ نفر باشه، این گناه می شود گناه علنی؛

درسته تجسس حرامه، اما به هر حال این گناه دیگه الان شما علم ازش پیدا کردید

بدون تجسس، ولو با تجسس که حرام است علم از منگری انسان پیدا کنه،

واجب هست که تذکر بده.

پس آقا صدای موسیقی شو زیاد کرده تو منزل خودش موسیقی حرامه،

ما که نمی شنویم، نمی شنوی، وظیفه ی تذکر م طبیعتاً نداریم خب؛

اما اگر آزار می دهد دیگران رو، دیگران هم شنیدن و اذیت شدن،

اینجا وظیفه ی تذکر داریم.

نمی تونه بگه که حریم خصوصیه و به شما ربطی نداره.

ما آزادیم تا جایی که به آزادی دیگران تجاوز نکنیم.

پس خودرو حریم خصوصی نیست که بخوان درش گناه کنن

و بدون تجسس انسان مطلع بشود از منکری ولو در حریم خصوصی افراد،

باید حتماً تذکر بدهد.

والسلام علیکم و رحمت الله و برکاته

جلسه بیست و سوم

یکی از اشتباهات رایج که در بحث امر به معروف و نهی از منکر برخی شنیده میشه
میگن:

جایگاه منکر بدحجابی و بی حجابی بین همه ی منکرات هست.

یک عده انکار ژست روشنفکریشون در این شده

(به لباس و اینها هم نیستا، در هر لباسی هم هستن)

که برای جذب مخاطبین بیشتر به خودشون (دعوت به خود می کندها، نه به خدا)

میگن آقا بدحجابی رو ول کنید، نمی خواد به بدحجاب ها و بی حجاب ها تذکر بدید،

فقط برید به گناهای بزرگ بچسبید!

ببخشید بدحجابی خیلی گناه کوچیکست آیا !!!

بعد یکی دوتا جمله هم دستاویز از مقام معظم رهبری بعضیا پیدا کردن،

هی اینا رو میگن که مقام معظم رهبری فرمودن:

آقا شاید ظاهر نامناسبی هم داشته باشه، خیل خب شما جذبش کنید،

امر به معروف و نهی از منکر کنید.

بله این حرف حضرت آقا است، صحیح هم هست، ما که حرفی روی این نداریم،

اما آقا می فرمایند که:

نهی از منکر هم بکنید با زبان خوش نه با ایجاد نفرت.

این صحبت آقا در خراسان شمالی، ما هم شنیدیم، ما هم بلدیم، فرمودند:

عده‌ای آمده بودند، اشکم از چشمشون میریزه، به اینا میگن بدحجاب، اما دلش متعلق

به این جبهه اس، حالا او یک نقص ظاهری داره، من عیب های باطنی دارم.

اینا درسته، ما هم همینا رو قبول داریم و میدونیم، اما انتهای آقا فرمودند که:

نهی از منکر هم انسان می کند با زبان خوش، نه با ایجاد نفرت.

بدحجابی رو نباید دست کم گرفت عزیزان! درسته، بدحجابی یکی از منکرات

هست، منکرات بزرگتر از بدحجابی هم هست، ما هم میدونیم، قبول داریم،

اما دقت بفرمایید به چند نکته:

۱. اونایی که استدلال می کنن میگن آقا، حضرت آقا دهها سال پیش حدود ۲۰

سال پیش، ۳۰ سال پیش فرمودند که:

بدحجابی یکی از منکرات است، این جزء دهم است.

خب ببخشید مگه جزء دهم کمه؟؟!!

یک جمله ایست آقا فرمودن، چند سال پیش فرمودند که:

این یکی از منکرات است، بعضیا فقط به این نجسبن!

خب باز آقا داره در بین چندین هزار منکر میگه این منکر دهم است.

یعنی مهمتر از اون هم هست، به منکرات بزرگتر از اون هم توجه کنید،

فقط به بدحجابی نجسبید.

این از اون ورش هم عیبه ها! اینو ما هم قبول داریم واقعاً.

این جزء دهم است، منکر دهم است.

یعنی بعضیا تا میگی امر به معروف و نهی از منکر فقط ذهنشون میره رو حجاب؛

نه، این نیست، خیلی منکرات دیگه هست: اسراف، دروغ، رشوه ...

هر تخم مرغ دزدی رو ول کنی، میشه شتر دزد، همه ی منکرات رو باید نهی کرد،

اما از این ور بیشتر دارن می کوبن یه عده، هی میگن آقا حجابو ول کن،

فقط نمیدونم فلان معصیت، حجابو ول کن، فقط فلان معصیت!

ما معصیت های بزرگ زیاد داریم اما حجاب رو نباید دست کم گرفت.

حضرت آقا خودشون در حرم مطهر رضوی فرمودند ابتدای سال گذشته،

سال قبل (۱ فروردین) فرمودند:

مهمترین منکرات اینهاست ...، مهمترین معروفات اینهاست ...،

لیستی که فرمودن، اولین منکر فرمودن:

ابتدال اخلاقی!

خب، ابتدال اخلاقی ریشه اش در چیه؟!

یک بحث مهمش در بدحجابی و بی حجابیست.

۲. نکته ی دیگه ای که هست عزیزان،

گناه علنی را با گناه پنهان نمی شود مقایسه کرد،

بدحجاب وقتی در خیابان راه میرود به فرض که گناهِش صغیره باشه،

که اکثر مراجع می فرمایند بدحجابی **گناه کبیره** است

و داره معامله ی اصول دین باهاش میکنه دشمن،

حجاب جزءِ ضروریات دین است،

یعنی جزءِ معروفاتِیست که داره منکر میشه،

بدحجابی جزءِ منکرهایست که داره معروف و ارزش میشه در ذهن مردم،

این اندراس حکمه،

این "لَوْ ظَهَرَتِ الْبِدْعُ فَلِلْعَالَمِ أَنْ يُظْهَرَ عِلْمُهُ فَأَلَّا فَعَلِيهِ لَعْنَةُ اللَّهِ" است؛

این جزء بدعت هاست، عادی شدن بی حجابی و کشف حجاب خدایی نکرده!

خیلی احتیاط کنیم در کجای تاریخ قرار گرفتیم ما!

به بهانه ی روشنفکری که آره نباید فقط حجابو تذکر داد،

بدحجابی رو، نهی کردنشو نداریم کنار!

نباید فقط حجابو تذکر داد

اما حجابم یکی از معروفات مهمه،

بدحجابی هم یکی از منکرات مهمه

و باید درست، با آدابش، با زبان خوش، با قول لین همیشه تذکر داد.

گناه علنی خیلی آسایش زیاده!

یه بدحجاب تو خیابون میاد صبح تا شب، چند هزار تیر به چند هزار نفر میزنه؟!!

چقدر نگاه های حرام!

حالا بنده یک گناه بزرگی رو برم یواشکی هم انجام بدم، اینم بده!

اما امیرالمومنین می فرماید:

گناه علنی که دهن کجی به خداست و لُو گناه کوچیک باشه،

علنی انجام بشه جُرْمِش سنگینتره از بزرگترین گناهی که در خفا انجام بشه!

دقت بفرمایید حضرت امیر علیه السلام با این تعبیر می فرماید:

إِنَّ الْمَعْصِيَةَ إِذَا عَمِلَ بِهَا الْعَبْدُ سِرًّا لَمْ تَضُرَّ إِلَّا عَامِلَهَا.

اگر یه بنده ای گناهی رو در خفا، سِرِّی، یواشکی انجام بده،

من در خلوت خودم بنشینم کینه ورزی کنم نسبت به کسی،

نمیدونم تمسخر کنم کسی را، حسادت کنم به کسی، **لَمْ تَضُرَّ إِلَّا عَامِلَهَا،**

بنده به خودم ضرر زدم، گناهمم برا خودم، ضررشم برا خودم،

وَإِذَا عَمِلَ بِهِ الْعَبْدُ عَلَانِيَةً، اما اگه یه بنده ای علنی معصیتی مرتکب بشه،

تَضُرُّ بِهِ الْعَامَّةَ.

لذا عزیزان کوچکترین گناه اگر علنی انجام بشه،

حالا بدحجابی که کوچک نیست! کوچکترین گناه اگر علنی انجام بشه،

خیلی خطرش برای جامعه بیشتر است از گناه بزرگی که در خفا انجام بشه!

یه وقت هست یه گناه زشتی معاذ الله در خفا انجام میشه،

اما دو نفر میفهمن، سه نفر میفهمن، خودشونن،

اما علنی بیاد یه کسی دهن کجی به خدا بکنه،

بدحجابی رو دست کم نگیرید!

۳. نکته دیگر که اهمیت منکر بدحجابی رو می‌رسونه،

اینکه دشمن روی این زوم کرده، ما ببینیم

انَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ... لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ... إِنَّ

الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ، این دشمنای قسم خورده ی ما:

شیطان، یهود حالا به معنی صهیونیسم، نفس اماره،

المنافقون و المنافقات که بعضهم من بعضاً یامرون بالمنکر و ینهون عن المعروف...

اینا رو چیا بیشتر الان زوم کردن؟ دست گذاشتن؟!

دشمن برای بدحجابی و کشف حجاب داره توطئه میکنه، هر روز یک برنامه ی جدید،

بعد ما بیاییم ژست روشنفکری بگیریم، نه! حجابو نمیخواه تذکر بدید!!

بله، ما میدونیم که **امام حسین علیه السلام** امر به معروف و نهی از منکرش که

تاریخ رو تکان داد نسبت به **سلطان جائر بود**،

افضل الجهاد کلمه عدل عند سلطان جائر!

می دونیم اینا رو؛ اما امروز از بدحجابی هم نباید غافل شد،

امام حسین اگر دروغی می شنید در جمعی تذکر نمی داد؟!

فقط رفت یقه ی یزیدو گرفت؟!

امام حسین اگر بی حجابی می دید تذکر نمی داد؟!

اینا رو در سنت های اهل بیت داریم،

روایات صحیح داریم از امر به معروف و نهی از منکر توسط حضرت رضا علیه السلام، رسول خدا، امام حسین علیه السلام، سایر اهل بیت، بله به بدحجابم تذکر می‌دادند، بخونید سیره و سنت شون رو، به دروغگو، به اسرافکار، به قمارباز، به شرابخور، همه ی اینها، همه رو باید در حد وسع و توان تذکر داد.

یکی از مهمترین مصادیق، "مطالبه از مسئولین" است،

تذکر به شتر دزدهاست، به آقا زاده هاست، به اختلاس هاست!

اونا هم تازه تخم مرغ دزد بودن،

ماها جلوشونو با تذکر لسانی نگر فتم،

الان دیگه دستمون بهشون نمیرسه!

دشمن داره روی منکر بدحجابی و اشاعه ی فحشا و بی بند و باری کار میکنه،

ازش غافل نشیم! ظواهر اسلامی در جامعه مهم است،

رهبر انقلاب می فرمایند که:

ظاهر جامعه ی اسلامی باید اسلامی باشه!

ببینید، گناه بره به خلوت، گناه یواشکی بشه،

گناه زشت بشه، لا اقل قُبْحِشِ بمونه،

علنی انجام نشود.

باز بعضی مُسْتَمْسِکِ قرار میدن این جمله ی حضرت آقا رو که می فرماید:

"بزرگترین منکرات اون منکراتی است که ریشه های نظام رو سست میکنه"،

خب ببخشید بدحجابی و بی حجابی ریشه های نظام رو داره سست نمیکنه؟!!

اراده ی جوونا رو سست نمیکنه؟!!

تقوا و وَرَع جوونا رو ضعیف نمیکنه؟!!

فروپاشی نظام و استحاله ی فرهنگی رو ایجاد نمیکنه؟!!

حواسمون باشه، ما نمیگیم گناه فقط بد حجابیست،

معصیت فقط حجاب رو باید گرفت و بدحجابی رو...!!

نه، همه ی منکراتو باید نهی کرد اما از طرفی مخالف هستیم با کسانی که میگویند:

به بدحجابها تذکر ندید، دست اونارو نگیرید، اونها رو نجات ندید،

فقط بچسبید به منکرات دیگه،

بل امر بین الامرین، تعادل و اعتدال یعنی این،

هم بدحجابی رو باید نهی کرد، کمکشون کرد، نجاتشون داد،

هم باید سایر گناهان رو تذکر داد.

از اهمیت منکر بدحجابی غافل نشیم ان شاءالله.

جلسه بیست و چهارم

عزیزان یکی از اشتباهات متداول در امر به معروف،

خروج فوری از مجلس معصیت است.

تا میبینی یه جلسه ای گناه توش هست بلند میشی میری بیرون!

ببینید، یکی از روش های امر به معروف این است که در مجلسی که موسیقی حرام

هست یا غیبت، تمسخره، اینا، از جلسه ی گناه آدم بره بیرون،

اما آیا این اولین روشه؟

نخیر، مراجع معظم تقلید بناشون بر این است:

تا میشود باید تلاش کنیم گناه را بیرون کنیم، گناه را حذف کنیم،

شما میبینید یکی شروع کرد تو جلسه ی فامیل مثلاً،

یا جلسه ی اداره شروع کرد غیبت کردن،

خب بلند شیم هممون بریم بیرون؟؟ نه!

سعی کن حرفو عوض کنی،

سعی کن یک لطیفه ای،

یک صلواتی،

یک کار قشنگی ...،

یعنی **تلاش اول ما بر این باشد که گناه رو به شکلی بیرون کنیم**،

یه اشاره ای کنیم، نهی از منگری، تذکری،

اگر دیدیم هیچ کدوم اینها اتفاق نیفتاده، زورمون نرسید گناه رو بیرون کنیم، بله!

نهایت امر این است که از مجلس موسیقی حرام، از مجلس غیبت، مجلس معصیت،

بیرون بریم که اظهار ناراحتی کرده باشیم و شریک گناه دیگران نباشیم؛

نه اینکه تا گناه رخ داد سریع بلند شیم بیرون

و فضا رو برا گناهکارا اتفاقاً اونوقت امن میکنیم!

این کار خوبی نیست یا بعضیا هیچ مهمونیه موسیقی داری رو نمیرن!

میگن آقا اینجا چون موسیقی داره ما نمیریم مثلاً،

خب بین مراجع تقلید میگن:

گاهی وقتا شما میتونی با رفتنت باعث بشی که "گناه کمتر بشه"،

میگه آقا این مهمونی موسیقی داره ولی اگر ما بریم حجاباشونو رعایت میکنن!

احترام بزرگتر سرشون میشه! احترام مذهبیا رو نگه میدارن!

یه جاهایی خب میبینید نه، رعایت نمیکنن! احترامم نگه نمیدارن!

حضور من و شما تازه میشه تایید گناه، خب اونجا رو نباید رفت،

اون بخشش رو نباید رفت اما اینکه بگیم به کل مجلس گناه رو هیچ وقت نروید!

نمیدونم تا مجلس معصیت شد پاشید برید بیرون اینها، نه، این هم صحیح نیست

دقت کنید بحث ترک مجلس "یکی" از روش های امر به معروف است،

نه "اولین" روش اینو ان شاءالله برا مردم درست بیان کنیم.

جلسه بیست و پنجم

عزیزان یکی دیگه از اشتباهاتی که ناخواسته بعضی مبلغین و مدرسین در تدریس امر

به معروف دچارش میشن این هست که

بحث **تَعَدُّدِ منکرات** رو به دو طریق متاسفانه در اشتباه میفتن، یکی این هست:

۱. بعضیا میگن آقا اینقد منکر زیاده،

اگه بخوای به همش تذکر بدی دیگه نمیتونی تذکر بدی، ولش کن!

اینا رو دیدما مبلغین میگن بعضاً!

ان شاءالله که در مریخ هستن، مبلغین مریخ، در ایران که اینطور نیست!

میگن آقا ولش کن، دیگه اینقد منکر زیاد شده،

بخوای بگی از صبح تا شب چهار هزار تا منکر میبینی، نمیتونی.

۲. یه عده هم از اون ور، میگن آقا هر چی منکر میبینی همه رو باید تذکر بدی!

مردم بندگان خدا این وسط میمونن چکار کنن!

اینجا قاعده ی فقهی "لا حرج" رو ما داریم،

یرید الله بکم الیسر ولا یرید بکم العسر،

لا جعل علیکم فی الدین من حرج،

لا یکلف الله نفساً الا وسعها.

**لذا در حد توان باید تذکر داد، نه به اون شوریه شوری که بگیم از زندگی بیفت!
همه جا، هر چی، هر چقدر دیدی باید تذکر بدی یعنی از خونتون تا سر کوچکتون
میخوای بری سه روز طول بکشه!**

نه به اون بی نمکی که بگیم گناه دیگه اینقدر زیاد شده نمی شه به همش تذکر داد،

پس نباید به هیچ کدوم تذکر داد!

نخیر، در حد وسع و توان، اونقدری که به حرج و سختیه در واقع مالایطاق نرسیم،

در اون حدی که معقول هست و مشروع هست،

انسان باید سعی کنه تذکرش رو انجام بده.

پس مواظب باشیم تعدد منکرات ما رو از تبیین صحیح فریضتین برا مردم غافل نکند.

جلسه بیست و ششم

عزیزان، بزرگواران، یکی دیگه از اشتباهات رایج در آموزش امر به معروف و نهی از

منکر این است که خیلی از اساتید و مربیان، متاسفانه میگویند آقا

در امر به معروف و نهی از منکر باید "اولویت بندی" کرد!

خب این حرف غلطی نیست تا اینجاش،

اما میگویم یعنی چی؟

اکثراً اینطور میگویند، میگویند **باید هر کسی از خانواده ی خودش شروع کنه!**

آخِی، میدونید چه برداشت غلطی از این حرف میشه؟

طرف میگه خیلِ خب من دیگه پس فقط نسبت به خانواده ام مسؤلَم.

باید از خانواده ام برم شروع کنم، در خیابان معصیت میبینم تذکر نمیده!

در فامیل نمیکه! در اداره نمیکه! در دانشگاه نمیکه! در مدرسه نمیکه! در...،

یعنی چی؟

آقایه حاج آقایی، بزرگواری، استادی، دکتری، فلان جا فرموده که

باید امر به معروفو از خانواده تون شروع کنید!

قرآن هم که فرموده:

قوانفسکم و اهلیکم نارا.

آقا، اولویت در امر به معروف، به معنای "نهی سایر وظایف در امر به معروف" نیست.

بله، از خانواده باید شروع کرد، خب این حرف خیلی غلطی نیست،

اما مخاطب شما هم میفهمه منظور شما این است که برای خانواده بیشتر وقت بذار یعنی!

بیشتر دقت کن، بیشتر فکر کن چه جوری خانوادمو هدایت کنم؟

این به معنی این نیست که از دیگران غافل شو!

حالا صبر کنیم بچه های خودمون هر وقت شدن علامه و قدیسه،

اونوقت حالا میتونیم خب در سن نود سالگی حالا شروع کنیم

امر به معروف دیگران رو هم انجام دادن، به سایر گناهکاران هم تذکر دادن!؟!

نه! همچنین چیزی رو هیچ مرجع تقلیدی تایید نمیکنه،

ما نسبت به تمام منکرات اطراف خودمون،

نسبت به تمام معروفاتی که در اطرافمون ترک میشه مسؤل هستیم.

اولویت با خانواده است!

خب باشه اگر کسی این جمله رو هم میگه ما هم نفی اش نمیکنیم، خیلی غلط نیست،

به شرطی که برداشت دُرُستشَم بگه!

شما منظوری ندارید میگرد اولویت با خانوادس ولی مخاطب فک میکنه که

فقط باید امر به معروف حَصْر بشه در خانواده ی خودش!

بگید که به دیگران هم تذکر بده.

یه اولویت بندی غلط دیگه هم بعضیا برا خودشون قائلن،

میگن آقا از گناهان بزرگ شروع کنیم، اولویت فلان گناه است!

یا بعضی ادارات رو دیدیم متاسفانه بخشنامه میکنن،

آقا ۱۰ تا معروف، ۳ تا معروف، ۳ تا منکر اول در ادارتون رو احصا کنید، بنویسید،

برید رو اونا کار کنید!

خب آقا قبول، مثلاً طرفم مینویسه فرض بفرمایید:

دروغ گفتن، تمسخر کردن مثلاً، روزه خوری کردن، حالا هرچی که هست،

بسته به اداره ی خودشان، ببخشید!

سایر منکراتی که تو این اداره دیده میشه توسط مسلمونایی که تو این اداره هستن،

اَعْمَ از مُراجع و کارمند، منکر نیست دیگه؟!!

همین ۳ تا شد؟

اینا غلطه ها!

نکنیم تو رو خدا این کارو!

رو اون سه تا منکرات اداری رایج تره تو اون مجموعه بیشتر کار بشه، قبول،

بیشتر تذکر داده بشه، پیگیری بشه، قبول،

اما اثبات شی نفی ما عدا نمیکند،

از بقیه ی اولویت ها نباید غافل شد.

لذا مواظب باشیم دیگه نکیم به مردم که اولویت امر معروف خانواده است

یا اولویت امر به معروف این ۳ تا گناهه!

اگر گفتیم بگیم منظور ما این است که:

بقیه ی گناهانم دیدی، جای دیگه هم گناه دیدی باید تذکر بدیما!

امر به معروف و نهی از منکر در اونجاها هم به ما واجب هست،

حالا رو این ها بیشتر تمرکز کنیم، اینطوری بگیم.

انشاءالله مردم دچار شبهه خدایی نکرده نشن.

والسلام علیکم و رحمت الله و برکاته

جلسه بیست و هفتم

عزیزان یکی دیگه از اشتباهات متداول در بحث امر به معروف این است که

دائم نهی می کنند از امر به معروف!

یعنی شما کتب را بخوانید، سخنرانی ها را گوش کنید،

عموماً فعل هاشون فعل **سَلَبِیست**، نه فعل **ایجابی**!

مثلاً من بخونم: **میگن که آقا اگر احتمال تأثیر نبود امر و نهی نکنید!**

خب آقا جان بگو اگر احتمال تأثیر بود، امر و نهی کنید!

میگن اگه خطر داشت تذکر ندید.

بگو اگه خطرش کم بود، تذکر دید.

میگن... همش اینطور هستا! **اگه فلان شد، امر و نهی واجب نیست!**

اگه فلان شد، تذکر ندید! اگه اینجور نبود، تذکر دید!

خو همونو برعکسشو، اون وریشو بگو، بگو اگر اینطوری بود...، چه ایرادی داره؟

بگو اگر این شرایط بود، واجب است تذکر دید.

اگر این طور نبود، واجب است...

***** یعنی میخوام بگم حتی لحن ما، فعل امر یا نهی ای که خود ما در سخنرانی مون**

استفاده می کنیم، این در ذهن مخاطب اثر میگذاره***

مثلاً فرض کنید می‌گه که:

آقا اگر به حد کفایت تذکر دادند شما دیگه تذکر نده!

یا یکی دیگه می‌گه اگر به حد کافی تذکر ندادند، شما هم تذکر بده.

بین هر دو مطلب یک چیز هست اما او هی داره می‌گه تذکر نده، امر نکن، نهی نکن؛

این داره می‌گه اگه اینطور بود، تذکر بده.

این رو ضمیر ناخود آگاه مخاطب اثر می‌گذاره.

سعی کنیم احکام مراجع تقلید رو درست برای مردم بگیم، اما در عین حال که درست

می‌گیم اون "فضای ایجابی" و اون "رویکرد مثبتش" رو انجام بدیم.

شما در رساله‌ی مراجع ببینید عموماً فعلها ایجابیست،

مخصوصاً استفتائات مقام معظم رهبری. مثلاً میفرمایند:

اگر فلان مطلب باشد، اینطور باشد، اینطور باشد... واجب است تذکر بدهد.

اما خیلی از عموم مبلغین می‌بینید که نه، به عکس از اون ور همون جمله رو می‌گن،

ولی فعل منفی استفاده می‌کنن و ضمیر ناخود آگاه مخاطب اثر می‌پذیره.

موفق و موید باشید ان شاء الله، والسلام علیکم ورحمه الله

جلسه بیست و هشتم

عزیزان یکی از اشتباهات دیگر که در بحث امر به معروف و نهی از منکر موقع تبلیغش

ممکنه ما دچار بشیم، "تقطیع جملات مراجع معظم تقلید" است.

به این معنا که مرجع معظم تقلید، جمله ای درباره ی امر معروف فرموده،

ما اون رو کامل برای مردم نمیگیم،

یعنی چی؟

مثال بخونم، مثلاً مقام معظم رهبری فرمودند:

خودتون هم باید عامل به معروف باشید، تارک منکر باشید؛

درست؟

اما خود حضرت آقا جای دیگه می فرمایند که:

آقا این بحث فقهی این است که خودتم اگر گناه می کنی،

واجب است دیگران را نهی از گناه کنی!

ما بیاییم فقط اون تیکه اولشو بگیریم، این اشتباهه.

یا مثلاً در رساله ی حضرت آیت الله العظمی مکارم شیرازی اینطور نوشته است که:

"خواه اثر فوری داشته باشد یا غیر فوری، کامل باشد یا ناقص، این احتمال تأثیره،
بنابراین اگر بداند که هیچ اثر نمی کند، واجب نیست تذکر بدی"

بنده شنیدم یه آقای آمد در تلویزیون گفتش که، آقای آیت الله مکارم فرموده:

اگر بدانید هیچ اثر نمی کند واجب نیست!!!

خب قسمت اول جمله رو خوردی آقا!!!

جمله ی حضرت آیت الله مکارم رو کامل بخوانیم برای مردم، ایشان می فرماید:

اثر خواه ناقص باشد، خواه کامل، خواه فوری باشد، خواه غیر فوری،
واجب است بگی، اگر میدانی هیچ اثر نمیکند واجب نیست.

این فقط تیکه ی آخرشو برای مردم میگه و دیگه امر به معروف نمی کنن.

یا مثال آخر از رساله ی حضرت آیت الله العظمی سیستانی حفظه الله،

ایشان می فرمایند که:

باید حیثیت و شخصیت افراد در نظر گرفته شود، به آنها اذیت و اهانت نشود در امر به

معروف، تا سب انزجار آنها از دین نشود!

خب اینو یکی به شما بگه آیت الله سیستانی گفته،

شما دیگه امر به معروف و نهی از منکر نمی کنی!

ولی جمله ی کامل آیت الله سیستانی چیست؟ ایشان می فرمایند:

شایان ذکر است در "امر به مستحبات" و "نهی از مکروهات"،

باید حیثیت و شخصیت افراد در نظر گرفته شود که به آنها اذیت و اهانت نکرده!

ببینید، بعد باز در ادامه می فرمایند:

همچنین نباید در امر به مستحبات و نهی از مکروهات خیلی سخت و دشوار گرفت که

سب انزجار مردم از دین و برنامه های دین بشود.

حالا یکی بیاد اون قسمت مستحبات، مکروهاتش رو نگه،

بگه آیت الله سیستانی فرمودند: مردم زده میشن، تذکر ندید.

دقت کنیم! عزیزان من، سروران، مبلغین، طلاب بزرگوار، نویسندگان محترم، همه ی شما دلسوز دین هستید، دلسوز امر به معروف و نهی از منکر هستید، من عرضم رو در این بحث آخر جمع بندی میکنم، همه ی شما خادم راه امام حسین و دلسوز امر به معروف و نهی از منکرید، دقت کنیم این اشتباهات ریز خدایی نکرده در بیان احکام باعث نشه که ما علاوه بر اینکه میایم خلاصه ابروشو درست کنیم بزنیم چشمشم کور کنیم! میخوایم امر به معروف و نهی از منکر و برای مردم اهمیت و ضرورتشو بگیریم، اما با یکی از این اشتباهات، ناخواسته باعث بشیم که بیشتر این فریضه فراموش و ترک بشه!!

**پروردگارا همه ی ما را توفیق انجام و احیای امر به معروف و نهی از منکر عطا بفرما!
شادی روح امام، شهدای انقلاب، همه ی گذشتگان خودمون و خودتون،
ان شاءالله در این راه مُستدام و ثابت قدم باشید،
هدیه کنیم صلواتی بر محمد و آل محمد**

برگرفته از بیانات استاد علی تقوی (مدرس برجسته حوزه و دانشگاه)

کاری از مرکز تخصصی آموزش و احیای واجب فراموش شده

کانال در پیام رسانی داخلی: @aamerin_ir

سایت آمرین: www.Aamerin.ir

کانال آپارات: Aamerin

صفحه اینستاگرام: @aamerin_ir